DOODE VOGELS

DOOR
ELISE RUTGERS

Tot uitgaan gereed, zijn das netjes overgestrikt, zijn haar glanzig van zorgzaam borstelen, trad Piet de zitkamer binnen, om zijn op de piano zwervende, geelbruine handschoenen te krijgen.

„Waar ga je heen?" vroeg Willem, opkijkend van het avondblad.

„Uit!"

„Dat zie ik!"

„Waarom vraag je het dan?"

„Ik vroeg niet, òf je uitgaat, maar waar je heèn gaat!"

„Bonsoir!"

De deur flapte dicht en Willem keek, zijn mond van verbazing dom-open, een oogenblik naar den licht-vervigen rechthoek, die helder opplekte in het donkere behang; geen verklaring kunnende vinden voor 't vreemde doen van zijn kamergenoot, nog minder voor diens ongewone norschheid, verdiepte hij zich opnieuw in de courantenberichten, de korte eruit pikkend en van de lange alleen de opschriften lezend.

Hetzelfde vreemde herhaalde zich een paar avonden later met het eenige onderscheid, dat Piet ditmaal op Willems belangstellende vraag antwoordde:

„Bemoei je met je eigen zaken!"

en dat op een toon, zooals Willem nimmer tevoren uit zijn mond had gehoord.

Het gekke was, dat in den tijd, gelegen tusschen die bei de uitgangetjes, Piet's humeur gewoon was geweest, heel gewoon, van een gemoedelijke opgewektheid, waarin een tikje onverschilligheid school; het was dus duidelijk dat zijn geïrriteerdheid alleen voortsproot uit zijn angst voor oplichting van den geheimzinnigheidssluier, dien hij over zijn avond-doorbrenging uitgespreid wenschte te houden.

De derde maal hield Willem het niet meer uit; nieuwsgierigheid brandde zoo hevig in hem, dat de hitte ondraaglijk werd.

Aan het ontbijt den volgenden morgen vroeg hij:

„Wat voer je toch 's avonds uit?"

„'s Avonds?"

„Ja."

„Dat zie je toch, ik werk of ik ga uit!"

„Uitgaan, jawel, maar waarheen?"

„Ik ben toch zeker vrij, om te gaan, waar ik wil? Het is toch zeker niet noodig, dat ik door jou tot verantwoording geroepen word?"

„Kerel, wat ben je veranderd! Je bent een stekelvarken geworden!"

„Dat is niet waar, ik ben heel gewoon."

„Alleen maar zet je dadelijk je stekels op, als ik even..."

„Hoor eens, Willem, je bent een beste vent, maar er zijn dingen, waar je je buiten moet houden."

„Ook goed!" bromde Willem.

Een oogenblik van zwijgen hing in de kamer; luider klonk het geklikklak van messen op bordjes in de stilte op; toen begon Piet gewoonweg over iets anders te praten, zoo luchtigjes, alsof er nog nimmer woorden van ernst en van scherpte tusschen hen gewisseld waren.

Zich afgesnauwd voelend, wilde Willem nog even stug doen, maar het lukte hem niet; hij behoorde nu eenmaal tot de menschen, die nooit eens fatsoenlijk boos kunnen blijven, wier gevoel voor humor het altijd wint van hun beleedigd trotsgevoel en dan... hij wist zich immers schuldig aan een aan onbescheidenheid grenzende nieuwsgierigheid.

Hij kon niet nalaten voort te pluizen over Piet's geheimzinnige aangelegenheden en hij kwam tot de slotsom, dat hij verliefd moest zijn.

Natuurlijk, dat was het! Het kon eenvoudig niet anders! Hij was immers gewoonlijk de openhartigheid in persoon; ze gingen samen op en neer als Castor en Pollux, ze hadden dezelfde kennissen, liepen dezelfde colleges, zaten in dezelfde kroegen, kochten en poften bij dezelfde leveranciers, keerden tegen het einde van de maand hun portemonnaies om boven de tafel, overleggend, hoe ze met het restje van hun beider geld tezamen het eindje zouden halen.

Neen, op eenig ander gebied was geen geheimzinnigheid tusschen hen beiden denkbaar; het kon niet anders, Piet moest verliefd zijn en — te oordeelen naar zijn stemming — fortuinlijker dan hij bij vorige gelegenheden; de vriend bepeinsde het wonderlijke noodlot, dat altijd op de eene of andere manier den besten vent van de wereld parten speelde zoodra Amor hem met behendigen greep uit zijn gewone baan wist te trekken.

Toen Piet zich voor de vierde maal tot uitgaan opknapte, het gebeurde altijd op Dinsdag of Vrijdag — streed Willem een strijd tusschen zijn hevigen lust, om hem na te sluipen en te beloeren en zijn eergevoel, dat hem verbood, den verspieder te spelen; het laatste overwon, hij bleef thuis, maar zijn gedachten trachtten den uitlooper te volgen en hij was zóo verstrooid, dat hij bij vergissing een lang, taai artikel begon te lezen, zijn vergissing pas bemerkend, toen hij het uit had en zich afvroeg, wat hij eigenlijk gelezen had.

Onverwachts kwam er eenig licht in de duistere zaak.

Aan de bittertafel werd op een middag druk gesproken over een pracht-collectie opgezette vogels, door een fanatiek verzamelaar aan de universiteit nagelaten en men stak den gek met den amanuensis, die belast was met de onderbrenging en nummering van de nieuw-verworven schatten.

„De oude heer is in zijn element," zei lachend een van de jongelui.

„Hoezoo?"

„Opgezette vogels zijn de groote hartstocht van zijn leven, wist je dat niet? Hij behandelt ze als troetelkindertjes, aait ze, geeft ze lieve naampjes! Neen, zonder gekheid, de man is nooit gelukkiger dan wanneer hij met zijn vogels omklungelt, ze afstoft en ze weer eens allemaal een ander plaatsje geeft."

„Wat zal hij dan verrukt zijn met al die nieuwe troetelkindertjes!"

„O, man, hij is er niet van weg te slaan, hij laat er zijn eten voor in den steek geloof ik; hij heeft al een uitbrander gehad, omdat hij naar de rest niet meer omziet; met diepe minachting loopt hij al den rommel op sterk water en de kasten met vlinders voorbij, die bestaan voor hem niet meer, die mogen onder stof verdwijnen, als zijn vogeltjes maar schoon zijn."

„Zeg eens," wendde een ander zich plotseling tot den stil toeluisterenden Piet, „wat kunnen jou als jurist eigenlijk die dooie vogels schelen?"

„Niks!"

„Wat doe je dan telkens in het museum!"

„Ik?"

„Ja, ik hoorde van Anderson...."

„Je hebt je wat wijs laten maken," sneed Piet af met schuins-uit een haastigen blik naar Willem's verwonderingsgezicht.

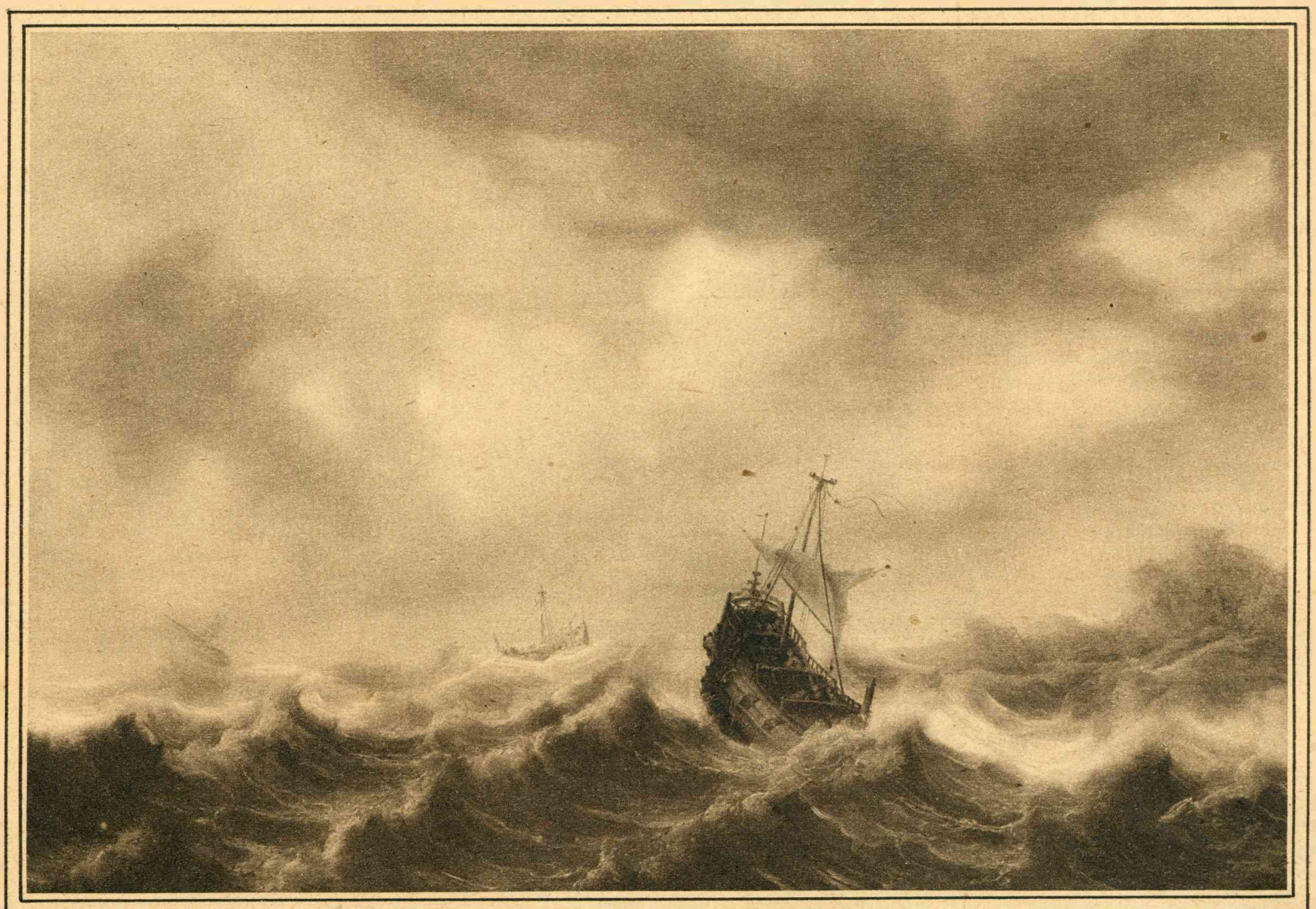
„Ben je er dan niet geweest?"

„Jawel, toevallig eens, om iemand te zoeken, aan wien ik wat te vragen had."

„Zoo? Anderson wist te vertellen, dat je den oude helpt bij het spelen met zijn vogeltjes."

„Heb ik ook gedaan. Hij vroeg mij, toen ik toevallig binnenliep, hem even te helpen, ik had niets anders te doen en zoo... Wat kijk je mij gek aan!" driftte hij plotseling, bemerkend, dat zijn woorden geen geloof vonden. „Wat ik doe, raakt jou toch niet?"

„Wind je niet op!" suste de ander. „Daarvoor is het te warm! Ik zwijg immers al!"

ZEESTORM — NAAR HET SCHILDERIJ VAN SIMON DE VLIEGER.

Tezamen met Willem naar huis gaand na het aan een studententafel genomen middagmaal, vertelde Piet, eerst knorrig, dan vertrouwelijker en als om sympathie vragend.

„Nu heb je je zin!" kribde hij.

„Ik?"

„Ja, jij!"

„Wat bedoel je?"

„Nu weet je, waar ik een paar avonden geweest ben!"

„Bij die dooie vogels?" galmde Willem met langen verwonderings-uithaal.

„Anderson is een oude babbelkous, maar gelogen heeft hij niet!"

„Heb je dan werkelijk den ouden man geholpen met het onderbrengen van die nieuwe collectie?"

„Ja."

„Maar waarom in's hemelsnaam? Ik heb nooit tevoren gemerkt, dat je eenig zwak hebt voor gebeunhaas in natuurlijke historie!"

„Heb ik ook niet! Maar zeg eens, Willem, je bent een goeie kerel, je zult immers nooit babbelen over wat ik je ga vertellen?"

„Natuurlijk niet!"

„Dat weet ik ook eigenlijk wel, anders zou ik je niet in mijn vertrouwen nemen. Herinner je je nog dat lieve meisje, dat op het bal in Bellevue...."

„Jawel," zei Willem, levendig geïnteresseerd, „dat meisje waar je een paar maal mee gedanst hebt! Een allerliefst zwartkopje, beauté du diable!"

„Juist! Nu, zij is een dochter van den amanuensis en..." Willem schaterde.

„Das also war des Pudels Kern!"

„Lach je erom?"

„Neen, neen, ik lach niet, ik ben volmaakt ernstig!"